

Sygn. akt II UK 152/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z wniosku [...] "A. " Spółki z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
z udziałem zainteresowanego W. B.,
o ustalenie wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej w
stosunku do zainteresowanego W. B.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 września 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację [...] „A.” Spółki z o.o. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 grudnia 2010 r., którym oddalono odwołanie płatnika składek od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. ustalającej wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne W. B. (dalej: „zainteresowany”).

W skardze kasacyjnej płatnik zarzucił: I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływa na wynik sprawy, a to: a) art. 378 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie zarzutów naruszenia art. 77⁵ § 1 w związku z art. 29 § 1 pkt 2 k.p. w zakresie odmowy uznania wyjazdów pracowniczych jako wykonywanych w ramach podróży służbowej i jednocześnie niezasadne uznanie tych zarzutów jako niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na wydanie przez organ rentowy

deklaratywnych decyzji poświadczenia formularza E-101; b) art. 217 § 1 i art. 227 w związku z art. 382 i art. 391 § 1 oraz art. 278 k.p.c., przez niezasadne zaakceptowanie postanowień Sądu pierwszej instancji oddalających wnioski dowodowe skarżącego o dopuszczenie i przeprowadzenie wskazanych dowodów na okoliczność przestrzegania przez płatnika przepisów prawa pracy, podczas gdy dowody te dotyczyły okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz „dowodu z opinii biegłego na okoliczność”; c) art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu powoda naruszenia art. 77⁵ § 1 w związku z art. 29 § 1 pkt 2 k.p. ze szczegółowym rozważeniem przesłanek wyznaczających zakres podróży służbowej, a jedynie wskazanie, iż normy te nie mają w niniejszej sprawie zastosowania z uwagi na wydanie przez organ rentowy poświadczenia ustawodawstwa właściwego, co nie spełnia rygorów prawidłowego i pełnego umotywowania rozstrzygnięcia; II. naruszenie prawa materialnego, tj.: a) art. 77⁵ § 1 k.p., przez jego niezastosowanie wskutek nieprawidłowej wykładni; b) art. 60 w związku z art. 60 § 1 i 2 k.c., przez wyłożenie w sposób sprzeczny z tymi przepisami treści zawartych umów o pracę w zakresie ustalonego miejsca wykonywania pracy; c) „§ 2 pkt 16” rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, będące konsekwencją nieprawidłowych wniosków wyciąganych z faktu związania Sądu odwoławczego „ostatecznymi decyzjami ZUS poświadczenia formularza E-101”.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został występowaniem istotnych zagadnień prawnych, dotyczących: 1) możliwości stosowania przez pracodawcę polecenia wyjazdu służbowego na podstawie przepisów Kodeksu pracy z jednoczesny przejściowym wysłaniem pracownika do pracy na obszar innego państwa w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a) Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i wydaniem deklaratywnej decyzji

poświadczającej ustawodawstwo właściwe (formularzu E-101); 2) wzajemnej relacji pojęcia stałego miejsca pracy z art. 77⁵ k.p. oraz miejsca wykonywania pracy, o którym stanowi art. 29 § 1 k.p., jako swoistych „punktów odniesienia” dla prawnej oceny wyjazdu pracowniczego w celu wykonania konkretnego zadania na polecenie pracodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Formułowane przez skarżącego wątpliwości zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. Mianowicie w wyroku z dnia 14 listopada 2013 r., II UK 204/13 (OSNP 2014 nr 8, poz. 121), zapadłym po rozpoznaniu skargi kasacyjnej skarżącego wniesionej w sprawie o zbieżnym stanie faktycznym i prawnym, Sąd Najwyższy - z szerokim powołaniem się na swoje wcześniejsze orzecznictwo - wyraził pogląd, że pracownik skierowany do wykonywania pracy na terytorium

innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. UE Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 01, s. 35 ze zm.) nie przebywa w zagranicznej podróży służbowej (art. 77⁵ § 1 k.p.) oraz że wydanie poświadczeń na formularzach E-101 wyklucza możliwość zakwalifikowania wykonywania pracy za granicą na podstawie czasowego oddelegowania jako podróży służbowej. Skarżący nie prezentuje żadnych argumentów uzasadniających zmianę tego stanowiska.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw